

George Motoi

Roma da, București ba... De ce?

Stagiunea aceasta a însemnat la Teatrul Național din Cluj o etapă mai departe în încercările noastre de a atinge cote, mereu mai înalte, ale profesionalității teatrale, de a ne spori, înnoi și diversifica zestrea de mijloace creatoare. Nu e, desigur, vorba de concepții și încercări menite să dea uitării experiențele acumulate până acum, ci care să le integreze pe acestea în valori efective, proaspete.

Dacă nu toate spectacolele din anul acesta, cel puțin două au atins, cred, valorile dorite: *Un vis din miezul unei nopți de vară* de W. Shakespeare, realizat de Vlad Mugur și *Astă seară se joacă fără piesă* de Luigi Pirandello, în regia italianului Paolo Magelli. O experiență inedită a fost și spectacolul montat tot de Vlad Mugur cu piesa lui Paul Anghel *Săptămîna patimilor*. Un eveniment cred eu, în afirmarea actualei noastre dramaturgii.

Continuînd seria unor roluri din spectacole mai vechi (*Caligula*, *Părinții teribili*), am jucat anul acesta în patru spectacole noi. În *Săptămîna patimilor*, am interpretat pe Mihaîl, în *Astă seară se joacă fără piesă*, pe Doctorul Hinkfuss, în *Visul din miezul unei nopți de vară*, pe Oberon și, în *Evantaiul doamnei Windermeere*, pe Cecil Graham. Fiecare rol, o nouă investigație umană, o tratare diferită. Confruntările prilejuite de turneele în străinătate au fost nespuse de rodnice sub raportul verificării și afirmării convingerilor și experiențelor noastre artistice, ca și sub acela al cristalizării gândurilor noastre pentru viitor.

Aștept cu emoție un turneu la București. N-am mai jucat acolo de doi ani. Sperăm să venim la toamnă. Aș dori să joc cît mai mult roluri dificile, complexe, care să pună la încercare posibilitățile și valențele mele într-o echipă omogenă de actori maleabili și modești. N-aș vrea să mai fiu vreodată nevoit să joc „fără regizor”. Mi-e teamă să devin singur „sigur pe mine”, ori „atoateștiutor”, sau „descurcăreț-în-rol”. Mi s-a mai întîmplat așa ceva și nu mai vreau. Vlad Mugur mi-a oferit și pretins exigență, echilibru în profesie. Am avut noroc.

În proiectele mele viitoare intră *Avram Iancu* de Al. Voitin și *Hamlet*. Știu că Vlad Mugur se gîndește de vreo doi ani să-l repună în scenă. Dacă el va crede... atunci poate... Nu știu, nu știm, să vedem... Deocamdată, pentru 4—5 luni voi părăsi teatrul, acaparat fiind de film. Am realizat anul acesta un rol (principal) în *Sentința*, o coproducție maghiară-română-slovacă. Acum vara sînt distribuit în filmul Malvinei Urșianu *Serata*. La toamnă sînt invitat de studioul din Budapesta să joc rolul principal din filmul regizoarei Martha Meszaros *Să mori la 20 de ani*.

Nu găsesc deosebiri de esență între actorul de teatru și actorul de film, ci doar de ordin tehnic. Înalta profesionalitate, spre care tindem, mereu, e pretinsă pe ambele tărîmuri.